

Niveluri hermeneutice și construcția acestora în *Alice in Wonderland*

Maria Zirra

Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, II,

Engleză - Portugheză

This paper attempts to set into focus a number of layers of significance in *Alice in Wonderland*, layers which become visible after various exercises in close-reading and meta-textual analysis. It is divided into three main layers of significance: The first one, which shall be further referenced in my paper as “Res Publica”, comprises the public inventory of elements studied by various other scholars such as G.K. Chesterton or W.H. Auden, such as the Children’s Book delights and the Menippean Satire components; The second one emerges at a bio-bibliographical reading of the Alice books, namely the books appear to be a species of intimate fiction, or “Inside Joke” as it is called in my paper, revealing a level private reading accessible only to a select public, the chosen few which Carroll wrote for. Last, but not least, trying to eschew the highly discussed Freudian interpretation, citing an epistemological approach disseminated by Claude Roy, a hidden and highly inaccessible intertext becomes visible, the “Unintended/Unintentional” level where Alice’s dream is perceived as the only reality permitting the author to express and explore his own quandaries, dilemmas, paradoxes and personal existential questions by using the dream-game as his weapon of choice.

Chiar și cu trecerea câtorva secole de la publicarea *Aventurilor Alisei* în Țara Minunilor fiecare deceniu ne aduce cu sine noi interpretări ale scrierilor lui Lewis Carroll. Acest număr foarte mare de interpretări apărute până în prezent nu poate decât să-mi ajute la formarea ipotezei acestei lucrări și anume, că există o serie de niveluri de înțelegere care ne sunt revelate odată cu citirea atentă și cunoașterea adecvată a mediului în care a fost scrisă aceasta, îndeplinind dublul rol de a îmbogăți experiența lecturii prin extinderea simbolurilor, precum și încercarea de a soluționa dilemele cele mai ascunse din sufletul scriitorului, încercări date și ele la iveală de textul însuși, care, după cum susținea și Roland Barthes, nu poate minți. Pornind de la ipoteza că textul nu poate minți, logicianul Martin Gardner și-a construit un întreg repertoriu de note de subsol bio-bibliografice, care tratează referențialitatea de care dă dovadă Lewis Carroll. În eseul de față, voi încerca să studiez tehnica suprapunerii de straturi de semnificație “frame-by-frame” care a fost folosită în construcția narativă a

textului Aventurilor Alisei în Țara Minunilor (cu referire la Alice's Adventures Underground și la Through the Looking Glass).

Primul nivel de semnificație pe care îl voi pune în discuție este ceea ce am numit în lucrare “res publica”. Acesta este un strat al lucrurilor ușor vizibile în epocă, adică accesibile unui public destul de larg constituind rama temporală și, prin stilul referențial întrebuițat alcătuind o critică la adresa perioadei, îndeplinind funcția de satiră menippeană după categorisirea lui Northrop Frye. Totuși, cartea se face remarcată și ca un spațiu de joacă virtual pentru copiii victorienți care le permite o libertate cu care nu sunt obișnuiți. Am împărțit acest nivel în două sub-nivele și anume: Nursery Rhyme și Nonsense Verse (comorile textuale lucrate pentru copii) și Satira Socială (comoara subtextuală mai serioasă destinată oamenilor mari). Motivul pentru care nu voi vorbi despre împărțirea publicului receptor pe categorii de vârstă directe este, dacă mi se permite să folosesc un citat din Marc Jacobs, acela că această carte a fost scrisă “pour les enfants et pour les raffines”, astfel permițându-se doar distincția între copiii și oameni mari, ca două sub-nivele paralele și nu suprapuse¹.

După cum a observat și Roald Dahl copiii sunt departe de a fi niște adulți miniaturali cumiți și cu capul pe umeri, “sunt mai aproape de sălbatici care complotază împotriva abolirii ceaiului de la ora 5”, prin urmare, ceea ce-i încântă și-i distrează conține mai multă violență decât am vrea noi să ne inchipuim, iar memorabila replică “Off with his head!” urmată de decapitarea iminentă, comportamentul Bucătăresei, șopârta care zboară prin horn, animalele dărâmate de pe banca din sala de tribunal etc. sunt instanțe foarte clare ale unei violențe gratuite care va face copilul să se revolte împotriva gratuității acesteia, dar mai cu seamă face să râdă de ridicolul situației, de obicei, amândouă deodată. Un alt tip de desfătare pentru copii este însăși ideea unei călătorii pe alt tărâm, evadarea către lumi necunoscute astfel curiozitatea Alisei este “motorul” care o poartă prin Țara Minunilor, la fel cum curiozitatea copiilor îi va face pe aceștia să vrea să citească mai departe identificându-se cu personajul principal, simțind pe propria piele nedumeritoarele creșteri și descreșteri ale Alisei. Jocurile de cuvinte pe care Lewis Carroll le presară la fiecare pas în carte declanșează încântare și plăcere, mai cu seamă schimburile pe care le are Alice cu pisica de Cheshire

---

¹ Sper că se înțelege distincția clară între “oameni mari” și “adulți”, oamenii mari reprezentând acei copii care au crescut, dar au reușit să nu uite acea stare de paradis utopic care apare și la Wordsworth în *The Prelude*, adică și-au păstrat sufletul tânăr, jocularitatea mentală intactă și nevoia de a pune întrebări fără oprire.

(Carroll 61), cu Tweedledum și Tweedlee(Carroll 158), Humpty Dumpty(Carroll 182) sau Omida(Carroll 43), fac cititorul copil să zâmbească din colțul gurii încercând să rezolve ghicitorile și tongue twisterele pe care aceștia i le furnizează Alisei odată cu ea. Prelucrarea umoristică și parodierea unui număr extrem de mare de cântece și poezii ale vremii de către Carroll au cam același efect asupra cititorului, pentru că marchează locuri comune și mediază o relație de intimitate voită și de situare spațială în lumea Victoriană de zi cu zi. Pleiada de lucruri de-ale gurii și diversele întâmplări cu mâncare au și ele același efect. Astfel autorul reușește ceva ce majoritatea autorilor de ficțiune pentru copii ai vremii nu reușeau defel, anume: să scrie o carte cu adevărat pentru copii, pentru delectare mai mult decât educare.

Partea care se adresează oamenilor mari este destul de transparentă, astfel că, G.K. Chesterton o “traduce” cu succes infirmând ipoteza apărută în epocă, cum că, ar fi numai o fantezie pentru copii. În articolul său din 1902, *A Defense of Nonsense*, acesta exprimă succintul și esențialul punct de vedere conform căruia “Nothing sublimely artistic has ever arisen out of mere art, any more than anything essentially reasonable has ever arisen out of the pure reason. There must always be a rich moral soil for any great aesthetic growth. The principle of *art for art's sake* is a very good principle if it means that there is a vital distinction between the earth and the tree that has its roots in the earth; but it is a very bad principle if it means that the tree could grow just as well with its roots in the air. Every great literature has always been allegorical.” Astfel în cărțile cu Alice sunt parodiate și menționate tot felul de “apucături victoriene”, începând de la abuzul de putere domestică și justiția oarbă, mută și surdă și aplicarea ei cu cele două faimoase manifestări ale acesteia “tăierea capului fără gât” și caricatura procesului Valetului de Cupă, până la sistemul educațional ineficient și fără de sare și piper (imposibilitatea Alisei să-și folosească vreuna din cunoștințele de la școală), împănate cu nostalgii siropoase și poezii neinteresante (în episodul cu Falsa Broască Țestoasă și Grifonul), fățarnicia și lașitatea aristocraților, nou-încetate (vezi comportamentul Iepurelui Alb față de Alice), malapropismele și falsele morale ale Ducesei “Very true, the Duchess said, flamingoes and mustard both bite. And the moral of that is – “Birds of a feather flock together.” (88)

Un număr de teorii științifice și proceduri politice la modă sunt și ele adăugate pomelnicului metatextual, iar printre acestea se numără nedumerirea gustuicului când o vede pe Alice că se apropie de cuibul său numind-o șarpe, referindu-se aici, după cum susține John Morgenstern în *Children and Other Talking Animals*, la Teoria Evoluționistă a lui Darwin care susține că indirect omul provine din maimuță și că primul organism evoluat de viață era un soi de reptilă-amfibie. Alte teorii menționate sunt Teoria Spiralei Timpului și

Paradoxul Ceasului Oprit care arată ora exactă de două ori pe zi, spre deosebire de ceasul care merge bine, dar care nu poate arăta niciodată fix ora exactă, după cum observă Martin Gardner în *The Annotated Alice* în episodul cu Pălărierul Nebun și Iepurele de Martie.

Ca ultimă observație la acest nivel, unul dintre marile curente din poezia de secol 19 este, contrar realismului minuțios al prozei, escapismul, îndepărtarea de microcosmosul îngust și claustrofobic al lupei realiste, deci o vacanță departe de realitate ar fi oricând binevenită pentru oamenii mari care preferă să se adăpostească de lupa necruțătoare la umbra calamburului, a profesorilor nebuni, a unei lumi unde “toți suntem nebuni!”. Prin urmare succesul nebun pe care l-au avut cărțile cu Alice la publicul adult nu este nicidecum surprinzător.

Totuși, transparența alegoriei și parodiei sunt ușor de punctat: felul glisant în care acestea pot oglindi moravurile victoriene și diverse aspecte chiar în manieră enciclopedică, fără însă a purta acel bagaj de o amărăciune nesfârșită al unei satire en-titre și fără a extinde metaforele și analogiile până la epuizare, ci lăsând doar indicii, funcționând mai degrabă aluziv și abscons, lectura se transformă într-un puzzle, cititor și scriitor deopotrivă sunt invitați la un joc fără concluzii servite direct pe tavă. Tipul acesta de interacțiune ajunge la acest nivel să incite cele două tipuri de public deopotrivă la o căutare de comori, motiv pentru care această carte reușește să nu treneze sau să plictisească fără să fie umor de bâlci.

Cel de-al doilea nivel de înțelegere îl constituie nivelul de ficțiune intimă, unde cartea devine un joc cu circuit închis, numai cei inițiați dezlegând cu-adevărat glumele și referințele în totalitate. Se știe prea bine, această carte a fost scrisă de la bunul început pentru cea mai mică fiică a decanului Charles Liddell, Alice Liddell, pe vremea când aceasta avea zece ani cu ocazia unei expediții cu barca și a unui picnic pe care acesta l-a făcut cu surorile Liddell, prietenul său Robinson Duckworth și mătușa fetelor, după cum ni se arată în poezia care servește de prefață *Aventurilor Alisei în Țara Minunilor* “All in the golden afternoon”. În timpul acestei plimbări Carroll le-a distrat pe fete cu povestea “*Aventurilor Alisei Subpământ*”, poveste care este embrionul semi-spontan al *Aventurilor Alisei în Țara Minunilor*. Inițial toate episoadele poveștii aveau sâmburi de adevăr anecdotic ca orice poveste “personală”, aveau drept personaje pe surorile Alisei deghizate, cunoscuți, prieteni ai familiei etc. Toată povestea este împănată cu lucruri care să-i facă plăcere micuței Alice cum ar fi pisica familiei Dinah, curiozitatea ieșită din comun a Alisei mereu satisfăcută, ideea că oamenii mari sunt toți mai degrabă caricaturi/cărți de joc decât ființe solide, poeziile recitate la care se încurca, inutilitatea unor lucruri învățate la școală, dragostea de ghicitori și provocări. În urma unui număr de rescrieri și reveniri asupra textului original pe care Carroll l-

a dăruit de ziua de naștere micuței care i-a cerut expres să pună pe hârtie Aventurile Alisei țesute în după-amiaza cu pricina, varianta finală a Aventurilor Alisei în Țara Minunilor încă mai păstrează un număr destul de mare de detalii și trimiteri la cunoștii săi, care constituie, de fapt, publicul-țintă al cărților cu Alice și fără de care cartea pierde din inteligibilitate.

Dovezi ale acestei citiri private se găsesc în primul rând în diverse bucăți de jurnal, fie ale lui Carroll, fie ale cunoștii acestuia, sau chiar ale surorilor Liddell, despre poeziile la modă pe care fetele le recitau în familie puse față în față cu prelucrările parodice ale acestora care apar într-un număr de variante în cărțile cu Alice. Una dintre acestea este cântecul Falsei Broaște Țestoase (Carroll 112) care parodiază un cântec de dragoste siropos foarte cunoscut în epocă al lui James M. Sayles, *Star of the Evening* (vezi anexă) transformat în pateticul Turtle Soup “Soup of the evening, beautiful soup...”, ba chiar Falsa Țestoasă întruchipată de Cary Grant în ecranizarea din 1933 a cărții este înlăcrămată la amintirea supei (Gardner 112). Tot Gardner observă că acest cântec Carroll l-a auzit prima oară cântat de surorile Liddell la 1 August 1862, devenind astfel un loc comun al acestora. “You are old Father William”(varianta lui Carroll) și “How doth the little crocodile” sunt alte două cântece cu aceeași menire care întorc pe dos sensurile moraliste și “încântătoare” din poeziile originale și le transformă: pe prima într-o anecdotă despre viclenia crocodilului și pe cea de-a doua într-o povestioară despre pretențiile complet sărite de pe fix ale unui părinte bătrân auzite tot de la surorile Liddell.

În episodul “The Caucus Race” personajele care apar după inundație simbolizează prieteni și cunoștințe de-ale lui Carroll. Gardner citează cheia personajelor într-o notă (Gardner 28-9) “The Dodo was intended as a caricature of himself – his stammer is said to have made him pronounce “Dodo-Dodgson”. The Duck is the Reverend Robinson Duckworth, who often accompanied Carroll on boating expeditions with the Liddell sisters. The Lory, an Australian parrot, is Lorina, who was the eldest of the sisters (this explains why, in the second paragraph of the next chapter, she says to Alice “I’m older than you, so I must know better.”). Edith Liddell is the Eaglet”. Se presupune că liliacul din poezia “Twinkle, twinkle, little bat²” este distinsul profesor de matematică, prieten cu Carroll, Bartholomew Price care era poreclit de studenții săi “Liliacul” pentru cursurile sale de nepriceput pentru

---

² **The Bat**

Lewis Carroll

Twinkle, twinkle, little bat
How I wonder what you're at!
Up above the world you fly
Like a tea-tray in the sky.

unii care rămâneau cu totul în întuneric de pe urma lor. Pălărierul, Iepurele de Martie și Șoarecele sunt identificați de unii Carrolliști ca fiind filosofii Bertrand Russel, J.M.E Taggart și G.E. Moore care erau cunoscuți la Cambridge sub numele de Mad Tea Party of Trinity. (Gardner 73).

Una dintre cele mai interesante dovezi de intimitate care nu este destinată ochiului public este prelucrarea cântecului “Alice Gray” de William Mee făcută de Carroll care ajunge în carte dovada complet ridicolă a vinovăției Valetului de Cupă adusă de Iepurele Alb (Carroll 118) văzută ca poezie apocrifă, precedând versiunea inițială a lui Carroll apărută în Comic Times în 1855: *“She’s all my fancy painted him / (I make no idle boast); / If he or you had lost a limb, / Which would have suffered most? / They told me you had been to her, / And mentioned me to him: / She gave me a good character, / But said I could not swim. / He sent them word I had not gone / (We know it to be true): / If she should push the matter on, / What would become of you? [...] / My notion was that you had been / (Before she had this fit) / An obstacle that came between / Him, and ourselves, and it. / Don’t let him know she liked them best, / For this must ever be / A secret, kept from all the rest, / Between yourself and me.”*

Gardner sugerează că singurul motiv pentru care Carroll ar fi prelucrat cântecul de dragoste al lui William Mee este dragostea fără speranță a personajului pentru o fată pe nume Alice, lucru care evident ne indică substratul intim și rolul personal al cărții, mascat cu măiestrie de Carroll.

O ultimă dovadă a stilului codat de comunicare cu prietenii al lui Carroll este cunoscuta sa pasiune pentru fotografierea fetițelor mici, fie nud, fie deghizate și corespondența pe care o ținea cu fetițele fotografiate care conținea ghicitori și jocuri inventate special pentru ele precum și diverse declarații cât se poate de delicate de afecțiune. Una din aceste scrisori este reprodusă în *The Annotated Alice* (Gardner 41) în care acesta creează calamburul special al pisicilor care trebuie să poarte cu mânuși când mângâie fetițe, pentru că altfel riscă să le zgârie. Deasemenea reticența lui Carroll de a fi fotografiat și de a apărea în public poate fi luată drept semn al unei timidități care-și găsea leacul doar în relațiile de prietenie foarte apropiate și nu în afara lor. Astfel, dincolo de rolul cărții de a distra publicul, *Aventurile Alisei în Țara Minunilor* constituie probabil cel mai minuțios și bogat canal de comunicare cu iubita sa prietenă Alice, adăugând câte o comoară pentru fiecare din prietenii săi în text pentru a împărți bucuria scrierii unui text cu toți.

Ultimul nivel textual, numit de mine “Involuntar” este acea parte a textului care conține vestigiile auctoriale și constituie stratul de semnificație unde Carroll își caută soluții la probleme personale și încearcă să rezolve propriile dileme prin intermediul explorării Alisei

prin labirintele create de el. Întrebarea la care voi încerca să răspund, tentativ, pentru că mă aflu în nisipuri mișcătoare din punct de vedere al interpretării, este: Oare Carroll a creat mecanismele Țării Minunilor și Țării de Dincolo de Oglindă pentru Alice într-adevăr, sau pentru el însuși, inventând din ce în ce mai multe deghizări țesute într-o matrioșcă semnificativă? Cu alte cuvinte, putem pune aceeași întrebare pe care i-a pus-o și Humpty Dumpty Alisei, “Oare cine visează acum?”. Răspunsul, ca în celebra carte mock-S.F. a lui Douglas Adams³, venise cu ceva timp înaintea întrebării din gura pisicii de Cheshire: “Toți suntem nebuni aici!”. Psihanaliștii consideră că de multe ori visele sunt supapa de delir necesar, astfel visul devine o fărâșă de nebunie.

Conform lui Gilles Deleuze una dintre cele mai eficiente metode de a răspunde la o întrebare existențială este să creezi un paradox ireductibil pentru că așa vei reuși să conții lumea tuturor posibilităților într-o manieră uman suportabilă. Întruchipările autorului dealungul cărții sunt de sfînx și magister ludi în același timp ele sunt: Pasărea Dodo, Iepurele Alb, Pisica de Cheshire, Omida, Humpty Dumpty și Cavalerul Alb. Toate aceste personaje nu i răspund Alisei la întrebări, ci îi pun în față ghicitori și paradoxuri la care ea își răspunde singură de fiecare dată fiind conștientă de ireductibilitatea răspunsului acceptând această stare paradoxală. Asta ar fi evident poziția dorită de Carroll în universul acesta, dar să nu uităm că odată ieșită din oglindă sau din Țara Minunilor, sfîncșii rămân îngropați în labirinturile lor, pe tablele lor de șah etc. Deci, problema nu se poate rezolva singură pe sine, cu alte cuvinte, Carroll nu se poate exprima decât referențial, prin Alice. Claude Roy explica că Alice este idealul de puritate logică la care Carroll aspiră și nu ajunge niciodată, acea bucată de inefabil și ineluctabil a unei profeții care rămâne mereu ambiguă, dar își dobândește însemnătatea de la cel care o cheamă în ajutor. Alice este numită de Roy sibilă, căci prin ea vorbește oracolul Carroll, dar acest oracol nu ar exista fără vocea ei pentru că nu s-ar putea face auzit, iar lumile de vis plăsmuite de el nu ar mai fi vizibile fără Alice în ele, la fel cum Alice ar rămâne fetița cuminte și bine educată dacă n-ar intra în jocul lui Carroll cu care se joacă la rândul ei. Relația nu este prin urmare una de ventrilocitate, ci una de condiție a existenței tuturor. Roy își încheie demonstrația cu afirmația că opera lui Carroll este ca un oracol, niciodată nu va vorbi altfel decât în ghicitori, dar oricine îi va cere ajutorul, îl va primi, dezlegând ghicitoarea în felul său.

Deci visul este al tuturor, începând cu falsul păpușar Carroll, continuând cu suita de personaje fabuloase, prin tărâmul însuși care visează că Alice îl visează, ajungând la Alice

³ Personajele din “Ghidul Autostopistului Intergalactic” caută în prima carte a seriei răspunsul la Cea Mai Importantă Întrebare din Lume, îl găsesc după multe peripeții, acesta este:42. Apoi își petrec restul seriei încercând să afle care este Cea Mai Importantă Întrebare din Lume, de fapt.

care se deplasează somnabulic prin el, iar în final cititul cărților cu Alice înseamnă participarea complice a noastră la visul tuturor.

În loc de concluzie aș vrea să aduc în discuție faimosul tablou pictat de Velasquez, Las Meninas care, după părerea mea are aproximativ aceeași structură de matrioșcă precum cea a Țării Minunilor, propune o ghicitoare care vizează adâncimea și atenția desăvârșită acordată detaliilor. Astfel, în prim plan se află Infanta Spaniei, blondă, perfectă, cu o căutătură inteligentă, la fel ca Alice pe care o vedem de când deschidem cartea cu lumina pe care o aduce căzând prin Vizuina de Iepure, apoi lângă ea, în stânga domnișoara de onoare privește admirativ către ea, îndemnându-ne să privim mai departe. Privirea acesteia este îndreptată spre partea dreaptă a tabloului unde observăm pentru prima oară niște creaturi nelalocul lor într-un portret princiar, acestea sunt pitica, femeia grotescă asimetrică și câinele. Apoi ne amintim brusc că ne aflăm în plină perioadă barocă unde se urmăreau transformările corpului omenesc ca principiu viu. Asimetria și ciudățenia funcționează exact ca prezența Pălărierului Nebun și a Iepurelui de Martie implauzibilitatea lor e ridicolă dar în același timp interesantă fără să fie respingătoare, deci privitorul ar vrea să afle mai multe; câinele mare față de prințesa mică, precum și pitica și femeia grotesc disproporționată ar putea simboliza problemele Alisei cu înălțimea dealungul cărții, nepotrivirea ei nici în ruptul capului cu lumea cu susul în jos prin care colindă.

Următorul plan este acela dominat de guvernantă care după seriozitatea și siguranța ei ar putea fi comparată cu sora lui Alice, Lorina care, în ciuda rolului ei de soră mai mare visează că Alice visează, deci intră și ea în joc. Personajul care-i urmează acesteia este pictorul, care ocupă același loc pe care l-ar ocupa și Carroll fotograficul, în tablou, dar în același timp pictând și tabloul la fel ca pisica de Cheshire care putea să dispară și să apară când poftea și privea Țara Minunilor de la înălțime, deci din perspectivă. În spatele guvernantei se află niște personaje neidentificate, care se pare că făceau parte din anturajul regal, deci aceștia ar putea fi parte din cunoștii care apar deghizați prin diverse procedee textuale în Țara Minunilor. În oglindă apar Regele și Regina Spaniei, semn că peste jocul propus de Carroll și cititorul are putere, deci și cititorii intră odată cu toți în Țara Minunilor, se identifică cu personajele din ea etc. În spate de tot apare un nobil necunoscut care se pare că este chiar avatarul lui Velasquez, abia vizibil, întors cu spatele la noi la fel ca partea involuntară, ascunsă pe care Carroll nu vrea să ne-o arate. Apoi ne luăm privirea din planul cel mai adânc al tabloului și putem vedea tot tabloul din nou din față reușind să percepem o mare parte din detaliile care alcătuiesc fiecare strat simbolic și ne simțim mai bogați din toate punctele de vedere.

Bibliografie:

Carroll, Lewis.ed.Martin Gardner.The Annotated Alice. London: Penguin Books Ltd, 1965.

Serban, Radu R.. "Lewis Carroll si Victorienii." Secolul 20 352-354.7-12 (1991): 5-206.

Craddock, Bradley E.. Alice's Misadventures Underground: The Complete Annotated Oxford Text. New York: iUniverse, Inc., 2006.

Parisot, Henri. "Claude Roy, Alice a des raisons que la raison connait." Cahiers L'Herne 13 Nov. 1987: 164-175.

Parisot, Henri. "Helene Cixous, Au sujet de Humpty Dumpty Qui Est Deja Tombe." Cahiers L'Herne 13 Nov. 1987: 187-195.

Deleuze, Gilles. "The Schizophrenic and Language: Surface and Depth in Lewis Carroll and Antonin Artaud." *Textual Strategies: Perspectives in Post-Structuralist Criticism*. Trans. and ed. Josué V. Harari. Ithaca: Cornell UP, 1979. 277-95.

Morgenstern, John, *Children and Other Talking Animals*

The Lion and the Unicorn - Volume 24, Number 1, January 2000, pp. 110-127

Chesterton, G. K.. The Defendant. Gloucester, Massachusetts: Echo Library, 2006.

Anexă – Poeziile din Țara Minunilor și poeziile din Lumea Reală

Speak Gently

David Bates

Speak gently! -- It is better far
To rule by love, than fear --
Speak gently -- let not harsh words mar
The good we might do here!

Speak gently! -- Love doth whisper low
The vows that true hearts bind;
And gently Friendship's accents flow;
Affection's voice is kind.

Speak gently to the little child!
Its love be sure to gain;
Teach it in accents soft and mild: --
It may not long remain.

Star Of The Evening

James M. Sayle

Beautiful star in heav'n so bright,
Softly falls thy silb'ry light,
As thou movest from earth afar,
Star of the evening, beautiful star.

Chorus

Beautiful star,
Beautiful star,
Star of the evening, beautiful star.

In fancy's eye thou seem'st to say,
Follow me, come from earth away.
Upward thy spirit's pinions try,
To realms of love beyond the sky.

Shine on, oh star of love diving,
And may our soul's affection twine
Around thee as thou movest afar,
Star of the twilight, beautiful star.

“How doth the little busy bee
Improve each shining hour,
And gather honey all the day
From every opening flower!

How skillfully she builds her cell!
How neat she spreads her wax!
And labours hard to store it well
With the sweet food she makes”

Speak Roughly

Lewis Carroll

Speak roughly to your little boy,
And beat him when he sneezes:
He only does it to annoy,
Because he knows it teases.

Chorus

Wow! wow! wow!

I speak severely to my boy,
I beat him when he sneezes;
For he can thoroughly enjoy
The pepper when he pleases!

Soup Of The Evening

Lewis Carroll

Beautiful Soup, so rich and green,
Waiting in a hot tureen!
Who for such dainties would not stoop?
Soup of the evening, beautiful Soup!
Soup of the evening, beautiful Soup!
Beau - ootiful Soo - oop!
Beau - ootiful Soo - oop!
Soo - oop of the e - e - evening,
Beautiful, beautiful Soup!

Beautiful Soup! Who cares for fish,
Game, or any other dish?
Who would not give all else for two p
ennyworth only of beautiful Soup?
Pennyworth only of beautiful Soup?
Beau - ootiful Soo - oop!
Beau - ootiful Soo - oop!
Soo - oop of the e - e - evening,
Beautiful, beautiful Soup!

“How doth the little crocodile
Improve his shiny tail,
And pour the waters of the Nile
On every golden scale!
How cheerfully he seems to grin,
How neatly spreads his claws,
And welcomes little fishes in,
With gently smiling jaws.”